

OPINIONS

ELS DINERS SOSPITOSOS*Xavier Vinader***12****ESTAPÈ RESPON***Toni Cañís***L'OPINIÓ DE PERE GIMFERRER***Lluís Bonada***13****VINDICACIÓ DE STANISLAW****JERCY LEC***Joan Garí***16****REIAL MADRID,
MÉS QUE UN CLUB***Salvador Cot***EXILIS IRAQUIANS***Llibert Ferri***17****ELS GERMANS... I ELS COSINS***Manuel S. Jardí***LA BOLA DE VIDRE***Miquel Ramon***18****CHACALAY***Joan F. Mira***114**

Les dues iniciatives de suport a la família que han tirat endavant els governs català i espanyol, cadascun per la seua banda, parteixen d'un mateix plantejament conservador i populista: totes dues iniciatives proposen donar ajudes a les famílies amb fills sense tenir en compte el seu nivell de renda. L'ajuda estatal seria per a dones treballadores (100 euros el mes), i la de la Generalitat de Catalunya per a totes les famílies (500 euros l'any), però en tots dos casos l'ajuda seria la mateixa, tant si cobres molt com si passes gana.

L'objectiu teòric, sobretot en el cas de l'ajuda estatal, és promoure alhora la natalitat i la incorporació de les dones al mercat de treball, però una paga mensual per fill menor de tres anys no sembla la mesura més adequada. Primer, perquè oblida les dones que treballen en sa casa; segon, perquè obvia casos concrets com els dels pares solters o vidus. A més, és evident que la mesura universal més efectiva és la creació d'una xarxa de guarderies públiques que puga absorbir tota la població preescolar, i que, si aquesta xarxa no existeix, qualsevol ajuda en metàl·lic —com l'aprovada pel Govern espanyol o la projectada pel català— servirà per a finançar la creació d'una xarxa de centres privats. Això tindrà, a llarg termini, conseqüències negatives per a les mateixes administracions públiques: com ja ha passat en alguns llocs amb la sanitat, la proliferació de centres privats farà que, quan en un futur l'estat o la Generalitat decidescen universalitzar les escoles bressol (només és qüestió de temps), aquestes administracions es vegien obligades a concertar amb els centres privats un gran percentatge de places.

Al contrari de la universalització de les ajudes, la creació d'una xarxa pública de guarderies sí que és una manera de redistribuir la riquesa dels ciutadans, ja que se suposa que els impostos graven més les rendes més altes.

El projecte de llei de suport a la família, la tramitació del qual s'iniciarà el pròxim 1 de febrer al Parlament de Catalunya, és ben heterogeni i aplega mesures molt diverses que, en el pitjor dels casos, ofereix aquestes ajudes de caràcter universal, i en el millor, comporta una adequació de la legislació a les noves necessitats de les famílies catalanes. S'ha de valorar positivament que aquest projecte de llei preveja ajudes per a l'aplicació de tècniques de reproducció assistida (aquestes sí, depenent dels ingressos familiars), ajudes per a adopció i acolliment i mesures per a conciliar la vida laboral i familiar, tant en l'àmbit públic com en el privat. La llei catalana vol que la funció pública tinga en compte "mecanismes per a garantir més flexibilitat horària per al personal que tinga al seu càrrec menors de sis anys, una persona amb discapacitació o persones majors de seixanta-cinc anys que requeresquen una dedicació especial" i mesures per a ampliar el temps de "reserva del mateix lloc de treball, en supòsits d'excedència voluntària per tenir cura d'un fill o filla, fins a tres anys". A més, el projecte també vol promoure que les empreses privades adopten mesures semblants.

El Govern Aznar, en canvi, s'ha limitat a aprovar ajuts econòmics i ha desapropiat aquesta oportunitat per obrir un debat sobre el futur de la natalitat. És dubtós que els ajuts siguen efectius per a fomentar els naixements, i més encara quan les perspectives econòmiques són incertes. Caldria, doncs, enfrontar-se amb aquest problema de baixa natalitat que, d'aquí a uns anys, pot desestabilitzar el sistema de pensions, i impulsar un gran pacte amb els agents socials. Cal que les empreses també s'impliquen en mesures actives per a garantir la possibilitat de conciliar la vida laboral i familiar; i és imprescindible que aquestes mesures fugen del sexisme, que tradicionalment ha atorgat a la dona la cura i educació dels fills.

“Al contrari de les ajudes universals, una xarxa pública de guarderies és redistribució de la riquesa”

L'ERROR DELS AJUTS UNIVERSALS